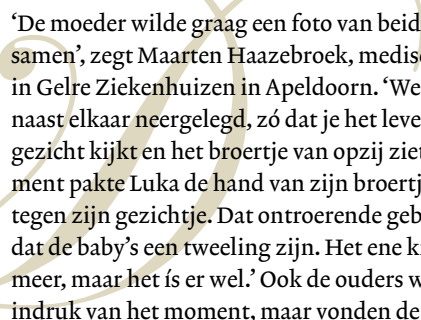

EEN FOTO *als* ROUW- VERWERKING

Marin en Luka waren enkele uren op de wereld toen deze foto werd gemaakt. Luka was een gezonde baby, zijn tweelingbroertje kwam levenloos ter wereld.

TEKST: **JOOST VISSER**

BEELD: **MAARTEN HAAZEBROEK**

‘De moeder wilde graag een foto van beide kinderen samen’, zegt Maarten Haazebroek, medisch fotograaf in Gelre Ziekenhuizen in Apeldoorn. ‘We hebben hen naast elkaar neergelegd, zó dat je het levende kind in het gezicht kijkt en het broertje van opzij ziet. Op dat moment pakte Luka de hand van zijn broertje en drukte dat tegen zijn gezichtje. Dat ontroerende gebaar benadrukt dat de baby’s een tweeling zijn. Het ene kindje leeft niet meer, maar het is er wel.’ Ook de ouders waren onder de indruk van het moment, maar vonden de foto toen nog te persoonlijk om zomaar te verspreiden. ‘Dus maakte ik ook een foto van alleen de vier voetjes. Voor op het geboortekaartje.’

Als in het Apeldoornse ziekenhuis een kindje dood wordt geboren of vlak na de geboorte sterft, wordt Haazebroek of zijn collega gevraagd om foto’s te komen maken. ‘Ik voel me op zo’n moment een indringer in het verdriet van de ouders, maar achteraf zijn zij dankbaar en blij. De eerste uren zijn belangrijk. Het kindje is dan op z’n mooist, heeft een natuurlijke uitstraling. Als het eenmaal gekoeld is, worden de lipjes donker. Dan is de dood zichtbaar.’

Deze verklaring voor zijn vroege aanwezigheid past bij Haazebroeks credo: de foto moet een herinnering aan het kindje zijn, niet de bevestiging van een nare periode.

De foto is helaas niet beschikbaar voor internet

‘Wij proberen de foto’s zo te maken dat de ouders er met liefde naar kunnen kijken en ze ook aan anderen kunnen laten zien. Goede foto’s kunnen hen helpen om het kindje los te laten en het verlies een plek te geven. Zeker als het een eerste kindje is, is het ook een bevestiging van hun status. Dat zij werkelijk ouders zijn.’

Haazebroek besluit samen met de ouders hoe het kindje op de foto komt te staan, vanuit welke hoek het wordt gefotografeerd, met welke belichting en in welke sfeer. Als een kindje zichtbaar een aangeboren afwijking heeft, legt hij het zo neer en kiest hij zijn eigen positie zo, dat het beeld niet al te schokkend zal zijn. ‘Bij de eerste aanblik schrik je van zo’n kind. Maar door te focussen op

een detail, een arm, een voetje, kun je toch benadrukken hoe mooi het is.’ Soms ook bewerkt hij de gemaakte foto’s op de computer, om bijvoorbeeld een huidlosating wat te verdoezelen.

Als het aan Haazebroek ligt, leggen alle ziekenhuizen in hun rouwprotocol vast dat ouders kunnen vragen om professioneel gemaakte foto’s. ‘Deze ouders zullen nooit de gelegenheid krijgen om op verjaardagen of vakanties zelf mooie foto’s van hun kind te maken. Mijn collega en ik proberen hun iets mee te geven waarvan zij kunnen zeggen: zo was hij!’